

— Имамъ да уча, — отвърналъ имъ той.
— Нѣма много да се бавимъ. Скоро ще се върнемъ и заедно ще научимъ всичко, — казали тѣ.
И Ганчо се съгласилъ.
Отишли тѣ на рѣката и започнали да опитватъ леда.
— Дебелъ е! — казалъ единъ.
— Да не се пропука? — запиталъ Ганчо. — А тукъ е много дълбоко.
— Какъ ще се пропука? — изсмѣлъ се другъ и тръгналъ по тънкия ледъ.
Тръгнали и другитѣ, а следъ тѣхъ и Ганчо.
Започнали да се гонятъ по леда. Смѣхъ и викове цепѣли въздуха...

Но изведнажъ, точно въ срѣдата на рѣката, гдето се били събрали повече деца, ледътъ се огъва, разпуква се и две деца падатъ въ водата.

Остъръ писъкъ проехтѣлъ.

Едното дете успѣло да се хване за здравия ледъ и се спасило, но другото изчезнало подъ леда.

И на другия день до мене на чина мѣстото на Ганча бѣше праздно.

Вл. Русалиевъ

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Навѣнъ е тишина и сѣнь,
и едъръ, веселъ снѣгъ вали,
но чува се прекрасенъ звѣнъ
и гласъ на радостни шейни.

Кой иде съ веселия снѣгъ
по-здравъ отъ пролѣтенъ орелъ?
О, Малъкъ Сѣчко — младъ юнакъ,
добре дошелъ, добре дошелъ!

Той влиза въ селскитѣ кѣщя,
ржцетѣ си да поогрѣй,
пощипва малкитѣ деца
и вика: — Здравъ студъ хвана,
брей!

Ходихъ нощесъ при пролѣтѣта:
— Върни се вече! — ѣ казàхъ,
че майчицата ни земя
ще хване хрема отъ студа!

— Не съмъ приготвена за пжтъ,
но извести ѣ, — рече тя,
че Марта дойде ли, и азъ
въ България ще долетя!

И Малъкъ Сѣчко се засмѣ.
— Това е истината, да!
Играйте си, догдето вѣнъ
не се е разтопилъ снѣга!

Богданъ Овесянинъ